

væsenet, kan betragtes, for at bruge et militært Udtryk, som at føre Krigen i Sjændens Land, og det er altid mer eller mindre uheldigt. Det er altid heldigere, naar man kan føre den i sit eget Land. Jeg vil derfor ønske, at dette Udvalg, som jeg antager faar denne Sag til Behandling, vil speide efter, om der ikke skulde findes en Vej, ad hvilken man dog skulde kunne føre Sagen et Stykke fremad. Det vil vel Ingen negte, hvor negativt han iøvrigt stiller sig til Forsvarssagen, at ingen selvstændig Stat kan helt afvæbne, kan affaffe al Forsvarsvæsen, hvor ønskeligt det end var, om Menneskene en Gang blev saa gode, som de burde være. Saa længe de ikke er det, kan Forsvarsvæsenet ikke undværes. Saa var det, at det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgtreds (Thomsen) udviklede, jeg vil kalde det, den ene saliggjørende Lære, som vi have hørt saa tidt, den Plan, som har været Regjeringens i en halv Menneskealder, og som jeg for mit Vedkommende i den Grad kan udenad, at hvis jeg kunde optræde med Maske, kunde jeg paatage mig at reise rundt i Landet og holde Befæstningsmøder, og vinde lige saa godt Tilslutning som de Officerer, der rejser paa Forsvarsforeningens Regning. I den Grad fjender jeg Planen ud og ind, at jeg som Rolle vilde kunne være i Stand til at gjøre det. Men jeg er saa langt fra at føle mig overbevist om Planens Rigtighed, at jeg tværtimod mere og mere føler mig overbevist om at den er fordærlig for vort Land i Stedet for at tjene til vort Forsvar. Den vil tværtimod virke som en slet Lynafleder, der drager Faren over os. Der var kun et Punkt i det Foredrag, som det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) holdt, som jeg skal berøre, nemlig, at det var anerkjendt fra alle Sider, at vi skulle styrke Forsvaret i første Linie. Det kan jeg imidlertid ikke rime sammen med den øvrige Plan; thi det at sammentrænge alt Muligt om Kjøbenhavns Befæstning er jo netop at svække Forsvaret i første Linie. Jeg tror iøvrigt, at man i det Hele har seet fejl fra Regjeringens og dens Benner's Side, naar man begynder med at fæste Blikket paa Kjøbenhavn, og jeg kan gjerne sige i det Hele paa Danmarkstortet uden tillige at se paa et Europa-Kort. Naar man raisonnerer saaledes: Kjøbenhavn er det Punkt, som det er farligt for os at faae angrebet, man bør derfor søge at faae Angrebet gjort saa farligt som muligt for Sjenden, der sandsynligvis vil være os overlegen baade til Lands og til Vands, saa begynder man fra den feile Side i Stedet for at begynde med at spørge: Hvilken er Danmarks militære Opgave? Thi det indrømmer jeg,

at Danmark har en militær Opgave, men det er i samme Forstand, som jeg mener, at enhver Stat har sin Opgave i den europæiske Koncert. Jeg bruger Ordet Koncert, fordi Billedet er ganske oplysende. Enhvert Medlem i Kapellet spiller sit Instrument; En har en Tromme, en Anden en Piccoloflöite, og det passer sig ikke for den, der har Piccoloflöiten, at prøve paa at slaa den store Tromme, det vil straffe sig. Det er imidlertid efter de store Stater, vi tage Exempel, naar vi antage en Befæstningsplan, der slet ikke passer for vore Forhold. Vi skal holde os til Piccoloflöiten, og den har da ogsaa sin Berettigelse i Orkestret, lige saa fuldt som ethvert andet Instrument. Derfor spørger jeg, hvilken er Danmarks militære Opgave, og dette Spørgsmaal maa besvares med Blikket hæftet paa hele Europa, Det, som tjener hele Europa bedst, tjener ogsaa Danmark bedst. Naar vi kan indrette vort Forsvarsvæsen saaledes, at vi ikke alene tjener en dansk, men ogsaa en europæisk Opgave, saa kan vi ogsaa udføre det, saa bliver det ikke noget Uoverkommeligt, vi stræbe efter, men Noget, vi ere i Stand til at magte med vore Kræfter i Forbindelse med vore Frænder paa den anden Side Sundet, som netop har den samme Opgave af den Grund, at de ogsaa bo ved Østersøens Port. Det er nemlig Danmarks militære Opgave i Forbindelse med de to andre nordiske Riger at være Portvagt ved Østersøen, det er deres Opgave at sørge for, at ikke Østersøens Port bliver spærret, men at den baade i Krig og Fred staar aaben. Hvis vi vil prøve paa at spille Stormagt, eller indgaa en Forbindelse med Stormagter, som ville spærre Østersøens Port, saa skal De se, det vil bekomme os meget ilde. Dette er den ene Del af vor militære Opgave. Den anden Del, der hænger sammen med vor kommercielle Opgave, det er at sørge for, at Farten er fri igjennem Sundet. Det er den store Handelsvej i international Forstand, ligesom Store Belt er den internationale Militærvej, og naar vi der sørger for, at Handelen, saavidt mulig kan gaa sin rolige Gang endog saa i Krigstid, saa at ikke Krigsføretagender kunne finde Sted indenfor Sundets Grændser, saa have vi løst denne Del af vor militære Opgave. Der er imidlertid kommet noget Nytt til i den senere Tid, eller det vil komme snart, og det er den tydste Nordøstersøkanal, naar den bliver færdig. Derved flyttes det strategiske Lyngdepunkt i Danmark fra Øst betydelig over mod Vest, og der er ikke Spor af Betydning i Kjøbenhavns Befæstning med Hensyn til de Opgaver, vi faae at løse, naar Nordøstersø-